

trykt paa det »hemmelige Konsortiums« Bekostning, vilde han gøre Alvor af at rejse bort et Aarstid for at give den Tid til at virke og for samtidig at udvide sine praktiske Erfaringer ved Studier rundtom i Udlandet — i Evropa og Amerika. Men forinden vilde han sikre sig Jakobe. Han turde ikke løbe den Risiko, at Hr. Eybert eller en anden omluskende gammel Ræv snappede den gyldne Fugl bort under hans Fraværelse.

At Jakobe just ikke opmuntrede ham men endog temmelig tydeligt undgik hans Selskab, nedslog ikke hans Haab. Han havde fra første Færd været klar over, at han vilde blive nødt til at gaa varsomt tilværks, saa at sige erobre hende Stykke for Stykke, . . . og forresten mente han allerede at være rykket hendes Hjerte saa nær, at han kunde begynde at høre det banke. Den forøgede Skyhed, hvormed hun omgikkes ham, opfattede han netop som et godt Tegn. Det galdt blot om at vise Udholdenhed og Fasthed!

Ved den sidste Søndags-Middag, hvor de var komne til at sidde skraasoverfor hinanden ved Bordet men i en saadan Afstand, at de ikke kunde tale sammen, havde han uafbrudt fikseret hende; og skønt hun ikke en eneste Gang havde set over paa ham, havde han tydeligt kunnet spore Virkningen af sit Blik. Først havde hun siddet nervøst og smuldret sit Brød paa Dugen; saa havde hun flyttet sig uroligt paa Stolen og